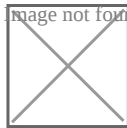

Άγιοι Μάρτυρες Φιλήμων και Απολλώνιος

/ [Πεμπτούσία](#)

Image not found or type unknown

Αυτοί οι Άγιοι έζησαν στα χρόνια του αυτοκράτορα Διοκλητιανού και του ηγεμόνα της Θηβαΐδος της Αιγύπτου Αρριανού, η οποία Θηβαΐδα ήταν Μητρόπολις των Αντινόων, κατά το έτος 290. Ο δε τρόπος του μαρτυρίου τους έγινε ως εξής: Τριάντα επτά Χριστιανοί συνελήφθησαν και οδηγήθηκαν στον ηγεμόνα. Ένας όμως από αυτούς, Απολλώνιος ονόματι, Αναγνώστης όντας της εκεί Εκκλησίας, επειδή φοβήθηκε τα πι-κρά βασανιστήρια του μαρτυρίου, έδωσε τέσσερα φλουριά μαζί με τα ρούχα του στον Φιλήμονα, που έπαιζε το σουραύλι, ώστε εκείνος αφού φορέσει τα ρούχα του Απολλώνιου και μεταμορφωθεί στην μορφή του, θυσιάσει στα είδωλα αντί για εκείνον. Ο Φιλήμων όμως παίρνοντας τα ρούχα του Απολλώνιου και φορώντας τα, αμέσως φοράει μαζί νοητώς και την πίστη στον Χριστό. Οπότε μπαίνοντας στο στάδιο με το σχήμα του Απολλώνιου, διατάχθηκε να θυσιάσει στα είδωλα. Εκείνος όμως ο-μολογεί την πίστη στον Χριστό.

Όταν όμως ο ηγεμόνας διέταξε να έλθει ο Φιλήμονας να παίξει το σουραύλι του, ώστε με την γλυκύτητα της μελωδίας εκείνου να παρακινηθεί αυτός που ομολογεί τον Χριστό με την μορφή του Απολλώνιου, να προτιμήσει τα του κόσμου καλά και να αρνηθεί τον Χριστό, και να θυσιάσει στα είδωλα· αυτό, λέω, ακούοντας ο Φιλήμων, φανέρωσε, ότι αυτός είναι ο Φιλήμων που ζητείται, ο οποίος μεταμφιέσθηκε στην μορφή του Απολλώνιου. Οι Έλληνες όμως τον παρακινούσαν

να αρνηθεί τον Χριστό. Αλλ' ο γενναίος Φιλήμων δεν πείσθηκε. Τότε ο ηγεμόνας τον ονειδισε λέγοντας, ότι άδικα κοπιάζει ονομάζοντας τον εαυτό του Χριστιανό, αν προηγουμένως δεν βαπτισθεί. Διότι του έλεγε, απαγορεύεται να συναριθμείται με τους Χριστιανούς εκείνος, που δεν έχει λάβει το Βάπτισμα. Επειδή, λέω, έτσι ονειδίστηκε ο Φιλήμων, γι' αυτό προσευχήθηκε, και έπε-σε βροχή μόνο επάνω σ' αυτόν, με αποτέλεσμα να εκπλαγούν όλοι οι παρευρισκόμενοι· ο δε Άγιος Φιλήμων πληροφορήθηκε, ότι η βροχή εκείνη έγινε Βάπτισμα σ' αυτόν από τον Θεό, επειδή κανένας Χριστιανός δεν τολμούσε να τον βαπτίσει από τον φόβο του ηγεμόνα.

Στην συνέχεια προσευχήθηκε ο Άγιος και για να εξαφανισθούν τα σουραύλια του, τα οποία έδωσε στον Απολλώνιο, όταν δέχθηκε από αυτόν τα φλουριά, όπως είπαμε παραπάνω. Τότε φωτιά, που ήλθε από τους ουρανούς, τα κατέκαυσε αυτά στα χέρια του Απολλωνίου.

Επειδή όμως ο θείος Απολλώνιος έγινε αιτία να πιστέψει ο Φιλήμων στον Χριστό, γι' αυτό οδηγήθηκε μπροστά στον ηγεμόνα και ανεκήρυξε την πίστη στον Χριστό. Τότε κόβουν τα νεύρα των ποδιών του και τον σέρνουν σ' όλη την πόλη. Ο δε Φιλήμων, αφού κρεμάσθηκε σε μία ελιά, κτυπήθηκε με βέλη. Όμως τα βέλη δεν άγγιξαν αυτόν, αλλά ένα από αυτά ήλθε στον ηγεμόνα, κέντησε το μάτι του και το τύφλωσε. Το οποίο ο Άγιος Φιλήμων πάλι το έκανε καλά. Διότι του προείπε, ότι μετά το μαρτύριό μου, αν πάρεις χώμα από τον τάφο μου και τοποθετήσεις στον οφθαλμό σου, θα τον λάβεις. Αφού λοιπόν αποκεφαλίστηκαν και οι δύο, ο Άγιος Φιλήμων και ο Απολλώνιος τότε πήγε ο ηγεμόνας Αρριανός στον τάφο του Μάρ-τυρα Φιλήμονα και, αφού πήρε χώμα από εκεί, έγινε καλά, σύμφωνα με την πρόρρηση του Αγίου. Οπότε από τον λόγο αυτόν πίστεψε στον Χριστό αυτός και οι τέσσερις προτικτόροι που ήταν μαζί του και βαπτίσθηκαν όλοι. Όταν το άκουσε αυτό ο Διοκλητιανός, έστειλε ανθρώπους και έφερε τον ηγεμόνα Αρριανό μπροστά του. Και αφού τον έδεσε με σιδε-ρένια δεσμά και κρέμασε πέτρα στον λαιμό του, τον κατέβασε μέσα σε ένα χάσμα και εκεί με το χώμα τον κατέχωσε και τον σκέπασε.

Αφού λοιπόν ο δυσσεβής έκανε αυτό, έστησε τον θρόνο του επάνω στο χάσμα εκείνο, και διέταξε τους στρατιώτες να παίζουν, λέγοντας· «Ας δούμε, εάν έλθει ο Θεός του Αρριανού για να τον βγάλει από το χά-σμα αυτό». Αφού λοιπόν επέστρεψε στα βασίλεια, πήγε στην κλίνη του. Και, ω του θαύματος!, βλέπει τα σίδερα και την πέτρα, που φορούσε ο Άγιος Αρριανός, κρεμασμένα πάνω στην κλίνη του, και αυτόν τον Άγιο Αρριανό πλαγιασμένο επάνω στην κλίνη. Οπότε φοβήθηκε, νομίζοντας ότι είναι μάγος. Και ότι τυραννική αποστασία ξεκίνησε εναντίον του. Ακούοντας δε τον Άγιο να ομιλεί με ήρεμη φωνή και να του λέει· «Εγώ εί-μαι ο Αρριανός, τον οποίον εσύ έβαλες στο χάσμα λέγοντας και βλάσφη-μα λόγια συγχρόνως κατά του Χριστού». Αυτά, λέω, μόλις άκουσε ο

Διοκλητιανός, ξεπλάγη και έμεινε άφωνος για πολλή ώρα. Έπειτα μόλις συνήλθε, ως μαγεία ο ανόητος την θαυματουργία νόμιζε. Τότε τον έρριξε στην θάλασσα μαζί με τους τέσσερις προδικτόρους που πίστεψαν. Ό-λους αυτούς τους έβαλε μέσα σε πέντε σάκους μαζί με άμμο. Αμέσως ό-μως ένα δελφίνι πάρα πολύ μεγάλο, σύροντας και τους πέντε σάκους και παίρνοντάς τους επάνω στους ωμούς του, τους έβγαλε στην παραλία της Αλεξάνδρειας. Οι δε δούλοι του Αγίου Αρριανού παραμένοντας σύμφωνα με την εντολή εκείνου στον γιαλό και βλέποντας τα λείψανα των Αγίων να μεταφέρονται στις πλάτες του δελφινιού, θαύμασαν, ό-πως ήταν εύλογο να θαυμάσουν. Στη συνέχεια, παίρνοντάς τα με ευλάβεια και μπαίνοντας σε καΐκι, μέσω του Νείλου ποταμού πλησίασαν στην Μητρόπολι των Αντινοϊτών. Και με θεϊκή όμως φωνή που ήλθε α-πό επάνω, αφού έμαθαν τον τόπο, στον οποίο έπρεπε να ενταφιασθούν τα άγια λείψανα, διεμήνυσαν στην πόλη το παράδοξο αυτό θαύμα. Τότε έτρεξε όλος ο λαός με λαμπάδες και ύμνους. Και έτσι τα ενταφίασαν με λαμπρότητα και τιμή σε επίσημο τόπο.

(Αγίου Νικοδήμου του Αγιορείτου, Συναξαριστής, Νοέμβριος-Δεκέμβριος, έκδ. Συνοδιά Σπυρίδωνος Ιερομονάχου, Νέα Σκήτη, Άγιον Όρος, σ. 308-310)